

λῶμεν πολὺ ἀκριβῶς καὶ θὰ ἔχωμεν τὸ μονοπώλιον αὐτοῦ, μὴ ἐπιτρέποντες εἰς ἄλλον τὴν πώλησιν.

— Ἀγαπητέ μου φίλε, θάπεραινόντο εἰς τὸν ἄφρονα τοῦτον ὅστις τοιαῦτα θὰ ἐτόλμα νὰ προτείνῃ, οὐδεὶς θὰ σὰς ἐμποδίσῃ νὰ ἔχητε τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον τῆς πωλήσεως ἐμπορεύματος, τὸ ὁποῖον οὐδένα θὰ εὕρῃ ἀγοραστήν. Περισσότερα μάλιστα κέρδη θὰ εἴχετε, ἂν ἠθέλετε συστήσῃ κατὰσθημα μὲ τὴν ἐπιγραφὴν· «Ἐνταῦθα πωλοῦνται λακτίσματα» ἢ «ὁ δεῖνα πωλεῖ ραβδισμοὺς χονδρικῶς καὶ λιανικῶς». Πλειότεροι ἀγορασταὶ θὰ εὕρισκοντο διὰ τοιαῦτα ἐμπορεύματα, παρὰ διὰ τὸ δηλητηριῶδες φυτὸν σὰς.

Ὅμως ἐκεῖνος ὅστις θὰ ἔφερε τοιαύτας ἀντιρροήσεις θὰ εἶχεν ἄδικον. Οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας οὔτε σατύρας ἔγραψαν κατὰ τοῦ καπνοῦ, οὔτε ῥίνας ἠρωτηρίασαν, οὔτε ταμβακοθήκας κατέσχον. Ἄλλ' ἐξ ἐναντίας συνέστησαν καπνοπωλεῖα, ἐπέβαλον φόρον ἐπὶ τῶν ῥινῶν, καὶ προσήνεγκον δῶρα εἰς ποιητὰς ταμβακοθήκας, φερούσας τὴν εἰκόνα τῶν καὶ ἀδάμαντας κύκλω. Τὸ μικρὸν δὲ τοῦτο ἐμπόριον ἀποφέρει εἰς τὴν Γαλλίαν εἰσὸδήμα ἀγνοῶ πόσων ἑκατομμυρίων κατ' ἔτος.

Τὰ γεώμηλα εἰσῆχθησαν μετὰ περισσοτέρας δυσκολίας ἀπὸ τὸν καπνὸν, καὶ ὑπάρχουσιν ἀκόμη οἱ ἀποστρεφόμενοι αὐτά.

[Ἐκ τῶν τοῦ *Alphonse Karr*].

**

ΠΟΝΤΙΚΟΙ ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΙΑΙ

Ἀναγινώσκουμεν τοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου καὶ τοὺς τοῦ Λαφονταίνου, καὶ ἀποροῦμεν διὰ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν κρίσιν, ἣν ἕκαστος τούτων ἀποδίδει εἰς τὰ ζῶα. Ἄλλ' οὐδεὶς πλέον θέλει ἀπορεῖ διὰ ταῦτα πάντα μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἐκείνου, ὅπερ μέλλω νὰ διηγηθῶ, διὰ τὸν ἀπλουστάτον λόγον, ὅτι ἰδίως ὀφθαλμοῖς ἀντελήφθην αὐτὸ ἐκθαμβῶς.

Τὸ θέρος, ὅτε αἱ Ἀθηναὶ ἐκχύνονται εἰς τὰς ἐπαρχίας, ἐκτὸς ὀλίγου μέρους ἐκτροχιαζομένου ἀνά τὴν Ἑσπερίαν καὶ ὀλιγίστου ἀνά τὴν Ἀνατολήν, ἐγὼ μετέβην εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ δὴ τὴν Δημητσάναν. Ἦτο τότε δεκαπενταύγουστος, καὶ ἡ γραῖα συμπεθέρα, παρ' ἣ κατῶκον, παρσεκευάζετο νὰ πλάσῃ τὰς χυλοπῆττας τῆς, εἰδὸς τι πάστας (τραχανθ), τὰς ὁποίας ἐκάστη καλὴ οἰκοκυρὰ παρσεκευάζει μὲ γάλα, αὐγὰ καὶ ἄλευρον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διὰ τὸν χειμῶνα. Ἡ οἰκία τῆς καλῆς μου συμπεθέρας ἦτο ἀπὸ τὰς ὠραιότερας τοῦ χωρίου, εἰς τὸ ὑψηλότερον μέρος, δίκην ἀκροπόλεως, ἀφ' ἧς τὸ πᾶν ἐπισκοπεῖ τις. Καὶ εἶχεν ἡ φιλοξενουσά με γραῖα τὸ καλλίτερον ρου-

κοκκινιὸν, καὶ τὴν ἐσέθοντο πάντες καὶ πᾶσαι, ὀνομαστὴ δὲ ἦτο διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν χυλοπῆττων τῆς· καὶ τί δὲν εἶχεν εἰς τὴν αὐλήν τῆς, ἣτις ἦτο διηρημένη εἰς δύο διὰ χαμηλῶν καλουπιῶν, ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὁποίων ὑπῆρχε παλαιὰ θυρίς, καὶ τί δὲν εἶχε, λέγω· καὶ τοὺς ὀρνιθῶνάς τῆς μὲ τὰς γονιμωτάτας τῶν ὀρνίθων καὶ τοὺς χρυσοπτέρους ἀλέκτορας, τὰ μελίσειξ τῆς, τῶν ὁποίων ἡ βοή ἡ ἀένναος καὶ λίαν μονότονος ἀκόμη δὲν ἀπεσθῆσθη ἐκ τῶν ὠτων μου, καὶ τοὺς δειλοὺς κονίκλους τῆς καὶ τὰς περιστράς. Ἐν μέσῳ ὄλων τούτων αἱ ἡμέραι διήρχοντο τόσον ταχέως, ὥστε ἔφθασε καὶ ἡ τῆς ἀναχωρήσεώς μου. Τότε δ' ἡ καλὴ γραῖα πλησιάσατά με : — 'Στ' ἀλήθεια φεύγεις; λέγει· ἀμ' ἀθησαὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἀκόμη ὅπου θὰ κάμωμε τῆς χυλοπῆτταις; ἔπειτα θὰ τρυγήσωμε τὰ μελίσειξα. . . Μπὰ, παιδί μου, ἀπάνω 'στὸ μέλι φεύγεις!

— Εὐχαριστῶ, τῇ εἶπον, πρέπει νὰ πάγω καὶ ἄλλου.

— Ὅχι! κοντὰ 'σὲ τόσαις ἡμέραις ἄς πάη καὶ μιὰ ἄβδομαδα. . . Καί, ἀλήθεια, 'σὲ καλὸ μου, παιδί μου, τὸ 'φτεινὸ' ποτὲ δὲν μοῦ συνέβη τῆς Παναγίας νὰ μὴν ἔχω κάμη ταις χυλοπῆτταις. . . Ἡ ὁ σατανᾶς ἔβαλε χερικὸ' στήν αὐλή μου, ἡ κλέφτης εἶναι 'στὴ μέση.

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐσταυροκοπεῖτο πρὸς μεγίστην ἐκπληξίν μου, ἐννοεῖται.

Τίποτε δὲν ἠδυνήθην νὰ ἐννοήσω ἐκ τῶν ἀνωτέρω, διείδον ὅμως ταραχὴν τινὰ ἐν τῷ πρόσωπῳ τῆς γραίας, καὶ ἐκ τούτου ὀρμηθεὶς ἠθέλησα νὰ μάθω τί τάχα συνέβαινε, καὶ τῇ εἶπον·

— Γιὰ λέγε, κάτι περίεργο θὰ τρέχῃ!

— Καλὲ, καὶ δὲν εἶνε περίεργο! εἶνε τώρα εἴκοσι ἡμέραις ὅπου αὐγὸ δὲν βλέπω· 45 αὐγὰ εἶνε αὐτὰ, λείπουνε, παιδί μου, καὶ ὁ κλέφτης ἀπιαστος. Τὰ κουνέλια νὰ τὰ τρῶν. . . ποτέ ἢ κόττες θ' ἄφιναν τὰ τσόφλια, τί γίνονται λοιπόν; ἀπὸ 3, 4 τὴν ἡμέρα ποτὲ δὲν ἔπεφτα κάτου καὶ τώρα οὔτε ἓνα. . . καὶ 'ξέρω 'γὼ πῶς γεννοῦν ἢ κόττες. . . ἀμ' θὰ τὸ πιᾶσω τὸ ἀχαίρευτο, κανένα παληὸ παιδο εἶνε.

Ἦκουα ταῦτα καὶ ἐλυπούμην ἀληθῶς τὴν γραῖαν, ἰδίως διὰ τὸ παράπονον μὲ τὸ ὁποῖον ὠμίλει, καὶ ἐπερίμενε παρ' ἐμοῦ τὴν ἐξήγησιν τοῦ φαινομένου τούτου, ἣτις ἄλλως τε δὲν ἦτο καὶ εὐκολος. Ἀγνοῶ δὲ πῶς ἤχθη νὰ ὑποπτεύσω τὸν ποντικὸν καὶ τῇ λέγω :

— Ἐχετ' ἐδῶ ποντικούς;

— Ποντικούς λέει; θεοποντίκαρους, παιδί μου, ἀλλὰ τί μὲ τοῦτο; μὴ μπὰ καὶ νομίζει πῶς ποντικοὶ τὰ κλέφτουν; . . .

— Ἐρῶ 'γὼ; . . .

— Μπὰ! κρίμα'ς τὰ γράμματα ποῦ 'ξέρεις! καὶ 'μπορεῖ ποτὲ ποντικὸς νὰ πάρῃ' στήν πλά-

τη του κοτζάμ βαρέλι και νά τρέχη ; . . . σὲ καλό σου, παιδί μου !

Ὁμολογῶ ὅτι πρὸς στιγμὴν μετενόησα διὰ τὸ ἀπερίσκεπτόν μου, ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ φανῶ και τόσον ῥίψασπις και ἀναλαβῶν πάλιν τὴν ὑπεράσπισιν τῆς ἰδέας μου λέγω :

— Αἰ, μ' ἀκούς 'σ'ὄ,τι θά σοῦ 'πῶ ; μικρὸ κόπο θά κάμωμε, ἀλλὰ κάτι θαῦρωμε.

Ἄκουσασα ἡ γραῖα ὅτι κάτι θαῦρωμε ἔγειρε ἄλλη τῶση.

— Γιὰ λέγε ντὲ, λέγε λοιπὸν, εἶπε, στυλωθεῖσα ἐπὶ τοῦ ὀπισθεν αὐτῆς στύλου, ὅστις ὑπεβάσταζε καταπράσινον κληματαριάν.

— Ἄκουσε, τῆς λέγω, θά σοῦ προτεινῶ ἕνα δυνατὸ καρτέρι : τὸ μεσημέρι ὅπου κοιμοῦνται ὅλοι και ἡσυχάζει τὸ χωριὸ και τοῖκ δὲν ἀκούεται, νὰ παραφυλάξωμε 'μεῖς ἀπὸ τὸ πορτάκι στὴ μέση στὰ καλούπια· ἔχει ἐκεῖνο χαρμαῖδες, κάθεσαι τοῦ λόγου σου μία ὥρα και ἔπειτα γῶ ἄλλη μία, κανεῖς ἀπὸ ἐκεῖ δὲν μὰς βλέπει και 'μεῖς βλέπομε ὅλα ἔτσι λοιπὸν καρφῶνομε τὰ 'μμάτια μας 'στὸ κοτέτσι και τότε . . . ὁ διάβολος ὀλοφάνερος νά'ναι θά τὸν πιάσωμε.

Κατ' ἀρχὰς ἡ γραῖα, ἥτις ἐστατικὴ μὲ παρετήρει, δὲν ἐφάνη τόσον σύμφωνος . . . ἔπειτα ὅμως τὴν ἤκουσα μονολογοῦσαν : « Πέρνω και τῆ ῥόκα μου γιὰ νὰ περάσῃ ἡ ὥρα και ἂν τῶ-χη ἡ τύχη μου νά'γναντέψω τὸν διάβολο, γραμμένο μου εἶνε . . . » και ἔπειτα : « Ἐλα μὲ κατάρφες, εἶπε, στὴ μία λοιπὸν καλὴ ἀντάμωσι ».

Ἦτο σχεδὸν μεσημβρία και ἔπρεπε νὰ γευματίσωμεν. Μετὰ δὲ τὸ γεῦμα ἐξεκίνησεν ἐκεῖνη, ἐνῶ ἐγὼ σύρας ψιάθόν τινα παρὰ τὴν θύραν τοῦ χαμηλοῦ δωματίου κατεκλίθην ἐκεῖ, θέλων νὰ διασκεδάσω μὲ τὴν περιέργειάν της, και βέβαιος ὅτι ὁ διάβολος δὲν θά ἐπῆδα τὰ . . . καλούπια.

Κωμικωτέρων στάσιν και σκηνὴν ἐν κωμῶδιᾳ εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐπινοήσῃ τις. Διήρκεσε δὲ τοῦτο ἐπὶ τέταρτον ὥρας, ὁπότε ἀκούω βραγχινὴν τινα και ἀδύνατον φωνὴν, ἥτις οὐδὲν ὅμως ὁμοιάζε τῇ ἰδικῇ της, και ἐφαινετο μᾶλλον ὅτι ἐξήρχετο ἀπὸ στήθη, ἄτινα ἐπίεζεν ὑπέρογκον βᾶρος. Ἠγέρθην και ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος της, ὁπότε τὴν βλέπω καταπόρφυρον και διὰ παντὸς σημείου και φόρου ἐλαφροῦ καταγινομένην εἰς τὸ νὰ μὲ καλέσῃ.

Ἄμεσως ἐπλησίασα· ἐκίνηθ δὲ δάκνουσα τὸν λιχανὸν της και :

— Κύττα ! μοῦ λέγει. . . Τέτοιο δαιμόνιο, μπά ! ποτὲ μου. . .

Ἔθεσα τοὺς ὀφθαλμούς μου εἰς τὴν θυρίδα, και τί νομίζετε ὅτι εἶδον ;

Ἦσαν τρεῖς μεγάλοι ποντικοί, ἐξ ὧν ὁ μὲν εἰς ἦτο κατακελιμένος ὑπτίος και περιέσφιγγε διὰ τῶν προσθίων και ὀπισθίων ποδῶν του ὦ-

νόν, ὅπερ εἶχον θέσει ἐπὶ τῆς κοιλίας του οἱ δύο ἄλλοι, οἵτινες ἔσυρον αὐτὸν ἀπὸ τῶν . . . ὧτων και ἐπροχώρουσι σιγὰ σιγὰ, πρὸς ἄκραν μὲν εὐχαρίστησιν τοῦ συρομένου ποντικοῦ, πρὸς ὀλίγην ἐνόχλησιν τῶν συρόντων, και πρὸς ἐκπληξιν ἐμοῦ και τῆς γραίας !

— Τιμουδιᾶ, λέγω, νὰ 'δοῦμε τί θ' ἀπογεινῆ ; Παρετήρουν ὀλονὲν και ἐκεῖνοι ἐπροχώρουσι μέχρι τοῦ τοίχου, ὅπου ἐστάθησαν ἀκριβῶς εἰς μέρος, ἐνθα ὑπῆρχον χόρτα ξηρὰ και ἄχυρα φύρδην μίγδην ἐρριμμένα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα οὐδεὶς ποτε ὑπώπτειεν ὅτι ἦτο ἡ φωλεὰ τῶν παρεμέρισαν τότε τὰ χόρτα, ἐκυλίνθησαν τὸ ὦν εἰς τὴν φωλεάν, ἔπειτα κατῆλθον και αὐτοί.

Ἦνοιξα τὴν θυρίδα τότε και ἐπροχώρησα πρὸς τὸν τοῖχον μετὰ τῆς ἐκπεληγμένης γραίας· ἐφθάσαμεν ἀκροποδητὶ εἰς τὰ χόρτα και διὰ μιᾶς παρεμερίσαμεν αὐτὰ, και . . . ὦ ἐκπληξίς ! ἡ φωλεὰ ὁμοιάζε πρὸς τ' ἀτελεύτητα ἐκεῖνα ὑπόγεια τὰ πλήρη βαρελίων οἴνου κατὰ σειρὰν τεθειμένων. Ἐκαστος ποντικὸς εἶχε κάμει ὀπήν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἐκάστου ὠοῦ και ἐρρόφα τὸ ζωτικώτερον νέκταρ.

Ἐμέτρησα τὰ κελύφη τῶν ὠῶν και ἦσαν ὑπὲρ τὰ 40 !

Δὲν ἔχω δίκαιον νὰ μὴ ἀπορῶ ἀναγινώσκων εἰς τὸν Λοφονταῖνον ὅτι :

*Les fables ne sont pas ce qu'elles semblent être
Le plus simple animal nous y tient lieu de maître ;*
Κ. Δ. ΚΑΛΑΜΟΝΤΖΗΣ.

ΤΑ ΕΠΙΣΤΟΛΙΚΑ ΔΕΛΤΑΡΙΑ

Τὰ ἐπιστολικά δελτάρια, ὧν ἡ ἐπινοήσις ὀφείλεται ὡς γνωστὸν εἰς τὸν ἐπὶ τῶν ταχυδρομείων ὑπουργὸν τῆς Πρωσσίας κ. Στέφαν, ἐξηκολούθησαν καταπληκτικῶς διαδιδόμενα ἀπὸ τῆς ἐν ἔτει 1869 εἰσαγωγῆς αὐτῶν. Ἐν μόνῃ τῇ Εὐρώπῃ σήμερον ἀποστέλλονται κατ' ἔτος ὑπὲρ τὰ 400,000,000 δελταρίων, ἐν δὲ ταῖς Ἠνωμέναις Πολιτείαις τῆς Ἀμερικῆς ἡ ἐτησία αὐτῶν κατανάλωσις συμποσοῦται εἰς 280 περιῶν ἑκατομμύρια. Ἐν ἔτει 1880 ἐγένετο χρῆσις ἐν μὲν τῇ ἐσωτερικῇ ἀνταποκρίσει τῶν Κρατῶν τῆς παγκοσμίου ταχυδρομικῆς ἐνώσεως ὑπερπεταχοσίαν ἑκατομμυρίων ἀπλῶν δελταρίων και 3 ἑκατομμυρίων τοιούτων μετ' ἀπαντήσεως, ἐν δὲ τῇ διεθνείᾳ ἀνταποκρίσει τὸ ποσοῦν τῶν καταναλωθέντων δελταρίων ἀνῆλθεν εἰς 18, 500,000. Πρὸς ὁμοιόμορφον κατασκευὴν τῶν δελταρίων ὅλων τῶν χωρῶν ἐπρονόησεν ἡ γενικὴ ταχυδρομικὴ σύμβασις ὄρισασα ὅτι τὸ μέγεθος τῶν δελταρίων δὲν δύναται νὰ ὑπερβαῖν ὠρισμένον τι μέτρον, ἦτοι 14 ἑκατοστὰ τοῦ μέτρου διὰ τὸ μῆκος αὐτῶν και 9 ἑκατοστὰ